

Külföldi részképzés élménybeszámoló

Sütöri Kitti

Az elmúlt félévben lehetőségem volt az egyetem által szervezett külföldi részképzés program keretében Dél-Koreában tölteni a szemesztert. Mind az utazásig vezető folyamat a sok levelezéssel, papírmunkával, vízumügyintézésel, egészségügyi vizsgálatokkal, mind maga a több mint tíz órás repülőút hosszúnak tűnt, de amikor már ott voltam, mindez nem számított. Régi álmom volt kijutni Koreába, hogy megtapasztaljam ezt a lenyűgöző keleti kultúrát, és fejlesszem a nyelvi tudásomat. Amióta pedig a szakdolgozatom témájául is a koreai reklámozás vizsgálatát választottam, még több okom volt, hogy a lehető legtöbbet kihozzak ebből a lehetőségből.

A Corvinus kapcsolatainak hála a Korea University üzleti iskolájában, a KUBS-ban tanulhattam, ami koreai tekintetben is az egyik legkiemelkedőbb egyetem. Nemcsak, hogy a világranglistám a 80 legjobb egyetem között van, de a híres SKY egyetemek közé tartok, amelyek nagy presztízsnak örvendenek Koreán belül, és nagyon nehéz bejutni ezekbe az intézményekbe. Nagyon kíváncsi voltam emiatt, hogy mennyire más dolgokat tapasztalhatok meg ezen az egyetemen, és a legelső benyomásom az volt, hogy az érkező külföldi diákokkal foglalkozó koordinátor hölgy nagyon segítőkész volt és gyorsan rendelkezésünkre állt, bármiről is legyen szó.

Az egyetem a szálláskeresésben is segített, nem csak kollégiumi helyeket kínáltak, hanem küldtek egy listát a közelben található diákszállásokról. Szállások tekintetében ázsiai érdekesség azt hiszem az úgynevezett kapszulahotelek mellett az egyszobás lakóhelyek. Koreában ezeket goshitelnek vagy goshiwonnak nevezik, ezek általában 6-10 négyzetméternyi szobák, ahol többnyire diákok laknak. Jómagam is egy ilyen hely mellett döntöttem, gondolván, hogy úgysem fogom sok időt tölteni a szállásomon. Egy 8.8 négyzetméteres szobám volt, mely tartalmazott egy privát fürdő részt is. Elsőre talán furcsa lehet valakinek, hogyan lehet ekkora helyen élni, de nagyon jól ki volt alakítva a szoba, nagy asztallal, falra szerelt polcokkal, és nagy öröömre saját hűtővel. Természetesen azért eleinte nem terveztem annyi időt itt tölteni, mint amennyit végül a vírushelyzet miatt kellett, de így sem bántam meg, különösen mivel nagyon aranyos szállásadóm volt. Árban egyébként ha valaki egyedül keres szállást, akkor ezek a helyek kollégiumi árban vannak, 450-600 ezer won (110-150 ezer Ft)

mindennel együtt, de ha valaki tud másokkal apartmanon osztozni lehet jobban is ki tud jönni pénzből. Azonban ezeknek a helyeknek előnye az apartmanokkal szemben, hogy nagyon közel vannak az egyetemhez. 15 perc alatt gyalog átértem a campus másik végébe, ahol a legtöbb órám volt. Tehát ezzel pedig a közlekedésen lehet pénzt spórolni.

Ami a közlekedést illeti, nekem nagyon tetszett a koreai rendszer. Mindenki rendelkezett egy úgynevezett T-money kártyával (vagy ennek telefonos megfelelőjével), amire pénzt lehetett tölteni automatákban vagy boltokban, és ezt kellett leolvasni minden tömegközlekedési eszközön. S ami a legjobb volt ebben, hogy az országon belül mindenhol ezt használták, tehát nem kellett buszjegyekkel bajlódni vidéken sem. Ami az árat illeti, különböző közlekedési eszközök különböző árban vannak, így a buszok jegyárai 900-1200 won között mozogtak, míg a metró 1250 wontól indult. Ezt az összeget már felszálláskor levonta az eszköz, tehát mindegy volt, hogy hány megállót ment az embert, ezt minimum kifizette, viszont ami nagyon tetszett, hogy átszállások közt lehetett spórolni, és csak bizonyos kilométerszám felett voltak le extra 100 wonokat. Mivel tehát nem volt bérlet vagy egyáltalán diák opció (sem itt, sem vonatokon), valamennyivel drágább volt, mint a budapesti közlekedés, de nagyon kényelmes. Ráadásul Szöul metró és buszhálózata annyira jól megvan csinálva, hogy könnyen ellehetett jutni bárhová. Hatalmas város mondjuk, úgyhogy ha egy órán belül eljutottam valahová, az már jónak számított, hiszen könnyen utazhattam másfél órát egyetlen metrón ülve is, de sosem kellett sokat várni csatlakozásokra sem. A közlekedést magát pedig nagyban megkönnyítette, hogy sok angol felirat volt, illetve a KakaoMap és NaverMap alkalmazások nagyon felhasználóbarátnak bizonyultak. Ezen felül a metróhálózat túl nyúlt Szöul határain, így el lehetett jutni Incheonba, Suwonba, Anyangba és hasonló közeli városokban ezen keresztül.

A másik hétköznapi dolog, ami nagyon tetszett Koreában, hogy mennyire kényelmes volt bevásárolni, ugyanis nemcsak hogy sok 0-24-es boltjuk volt, de minden utcában volt legalább három-négy belőlük (CU, 7-Eleven, GS25). Ezek többnyire kisebb boltok voltak, de nagyjából mindent meg lehetett találni bennük, ami az embernek kellett. Árakban elég széles volt a skála, ugyanis a koreai alapélelmiszereket nagyon jó áron be lehetett szerezni, de gyümölcsöket, tejtermékeket vagy nyugati termékeket elég drágán. Viszont a jeju mandarinlére így is teljesen rákaptam a hibiszkuslé és hasonló különleges italaik mellett. Természetes a híres banán/csokoládé/epertejet is

megkóstoltam, ami ugyan valóban finom volt, de megint csak nagyon drága a méretéhez képest.

Éjjelnappalik mellett szinte biztos, hogy minden utcában talál az ember több drogériát vagy szépségápolási terméket áruló boltot (Innisfree, Nature Republic, Lalavla, Olive Young), melyekben elfogadható áron lehet ilyen termékeket vásárolni, de a termékpaletta főleg koreai termékek felé dől (ami egyébként mindenhol igaz), "francia" pékséget (Tous les Jours, Paris Baguette), melyek nem a legolcsóbb helyek, de nagyon finomak a pékárujaik és salátáik, arról nem is beszélve, hogy süteményekről kezdve tortákon át kávéig mindent lehet itt kapni, továbbá játéktermeket, karaoke barokat és vendéglátó egységek tömkelegét. Koreában a kávékultúra sokkal jelentősebb, mint arra számítottam, és az Americano-n kívül nem is olcsók ezek a kávék, de nagyon finomak. Szóval aki szeret kávézni, annak egy álom ez a hely. Ami pedig az éttermeket illeti, ha valakinek bejön a koreai ízvilág, az nagyon jó áron nagyon jókat tud enni. Hatalmas adagokat adnak általában 5-8 ezer wonért (1000-2500Ft), természetesen a koreai BBQ és társai drágábbak, de ha valaki csak pörköltszerű vagy tésztaalapú ételeikre pályázna, akkor abszolút nem kell mélyen a zsebébe nyúlnia. A nyugati ételek már drágábbak, de a gyorséttermek, mint Burger King, McDonalds és saját Lotteria, No Brand Burger hasonló árban vannak, mint itthon. Ó, de ha valaki inkább emellett teszi le a voksát, hogy egy kis koreait egyen mégis, a bulgogi burgert nyugodt szívvel ajánlom! Emellett a street food kultúra is nagyon nagy Koreában azonban erre észrevehetően rányomta a bélyegét a vírushelyzet.

S ha már COVID-19, akkor muszáj leírnom, hogy mennyire lenyűgözött, ahogyan a koreai kormány hozzáállt a vírushoz. Az ingyenes tesztek, a mobiltelefonra érkező napi értesítések, a transzparencia mind megnyugtató volt, és nem kellett ahhoz karantén, hogy visszatudják szorítani a vírus terjedését. Természetesen sok minden zárva volt, de Szöul utcái nem voltak kihaltak, és nem volt pánik. Az ember kényelmesen talált éttermeket és sok turistás helyet továbbra is lehetett látogatni a higiéniai előírások szigorú betartásával. Ennek köszönhetően nagyjából csak a szobámban és evéskor nem viseltem maszkot, viszont kézfertőtlenítőről minden egyes tömegközlekedési eszköz és intézmény is gondoskodott.

Az egyetem online tanítást rendelt el, amíg nem szorították vissza a terjedést, de a KU nagyon gyorsan és hatékonyan átállt az online platformokra. A tárgyaim követelményein és menetén sem nagyon kellett a professzoroknak, mindent meg

tudtunk oldani a felületüknek hála. Majd a midterm hetet követően azok az óráim, ahol biztosítani tudták a biztonságos távolságot diákok közt, offline volt megtartva, így végre megtapasztalhattam az igazi campus-érzetet azzal a különbséggel, hogy órákon végig maszkban kellett lenni. Továbbá mielőtt bemehettem volna az épületekbe, hőmérőket, és ki kellett töltenem egy papírt, de ez is inkább biztonságérzetet adott, mintsem teher volt. A KU kampusa hatalmas és gyönyörű, az épületei kívülről kastélyokra emlékeztetnek, míg belülről nagyon modernnek, és sok zöld terület választja el őket. A kampus főterének föld alatti részén (hiszen itt Koreában rendszeresen három szint mélységig beépítik azt is) pedig mindenféle boltot, bankot, kajáldát, személyt, laptopszervizt lehetett találni. Sajnos a vírushelyzet miatt nem javasolták, hogy az órákon kívül időt töltsünk ott, de én személy szerint nagyon szerettem az egész helyet.

Ami az oktatást illeti, nagyon másmilyennek tapasztaltam, mint amit a Corvinuson megszoktam. Sokkal több szakmai olvasmányt kaptunk, sokkal több volt a hétről hétre házi és beadandó, de cserébe az órák nem előadás, hanem szeminárium, megbeszélés, vita jellegűek voltak, és nagyon érdekesen alakultak. Többet kellett prezentálnom is, de tényleg azt éreztem, hogy a számonkérés az értésre megy rá, és nem a bemagolás, lexikai tudás ellenőrzésére. Azt is teljesen megértettem, hogy a KU mesterképzésen miért maximálja a felvehető órák számát 4-ben, ugyanis ennyi órával is bőven elég heti munkám volt. Személy szerint nem tudom elképzelni, hogy el tudtam volna mellett vállalni 20 órás részmunkaidős munkát, mint itthon. Továbbá tavaszi szünet sem volt, és a 16-ról a vírushelyzet miatt 15-re csökkentett szemeszter, melynek utolsó hete vizsgahét volt már kezdett hosszúnak érződni, de közben a folyamatos munka miatt a vizsgákra készülés nem volt extra leterhelő.

A sok tanulás mellett azonban volt lehetőségem felfedezni a várost, az országot annak minden szépségével együtt, ugyanis sokkal zöldebb, nyitottabb és diverzebb, mint az valaha vártam. Az utca egyik oldala lehet tele üveg és metál felhőkarcolókkal, míg a másik oldalon hagyományos hanok házak sorakoznak, és személy szerint imádtam ezt a kettősséget, hogy ennyire megjelennek ma is elemek a saját múltjukból és kultúrájukból. Nagyon lenyűgözött, ahogyan integrálják a modernitást a hagyományőrzéssel. Nem is beszélve attól, hogy a koreaiak, akikkel csak kapcsolatba kerültem, mind nagyon kedvesek és nyitottak voltak.

Sajnos a koronavírus miatt bizonyos "tipikus Erasmus-élmények" kimaradtak, de ennek ellenére fantasztikus időt töltöttem Koreában, és csak bátorítani tudok

mindenkit, akit érdekes el a kultúra, hogy menjen ki, ugyanis tényleg felejthetetlen
élmény.